شب یلدای متفاوت امسال با تلویزیون

شب یلدای امسال با توجه به شیوع کرونا و ضرورت رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی باید متفاوت از سال‌های دیگر برگزار شود، یعنی به دور از دورهمی‌های هرساله که خانواده‌ها ساعت طولانی را کنار هم می‌گذراندند. در این شرایط که خانه ماندن بهترین گزینه برای حفظ سلامتی همگی ماست، شاید سرگرم شدن با برنامه‌های تلویزیونی و فضای مجازی بهترین گزینه برای گذراندن طولانی‌ترین شب سال در خانه‌هایمان باشد.

بازگشت دورهمی

در این شب، شبکه‌های صداوسیما برنامه‌های متفاوتی را تدارک دیده‌اند که از مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به بازگشت برنامه «دورهمی» با اجرای مهران مدیری به قاب تلویزیون بعد از چندین ماه اشاره کرد. مدیری در ویدئویی با اعلام پخش این ویژه‌برنامه از مردم خواسته تا شب یلدا را در خانه بمانند. «دورهمی» با تدارک موضوعات مختلف یکشنبه‌شب از ساعت ۲۱:۳۰ روی آنتن شبکه نسیم خواهد رفت. برنامه «نسیم آوا»، «کتاب باز»، «شوتبال» و «کودک شو» دیگر ویژه‌برنامه‌های شبکه نسیم برای یلدای امسال هستند که به ترتیب در ساعات ۱۸، ۱۹، ۲۰ و ۲۳ پخش می‌شوند.

«رادیو هفت» روی آنتن

افزون بر «دورهمی» دو برنامه «رادیو هفت» و «قند پهلو» نیز بعد از مدت‌ها در شب یلدا به آنتن برخواهند گشت. براین‌اساس برنامه «رادیو هفت» به صورت زنده در شب یلدا از ساعت ۲۲ تا ۱ بامداد از شبکه آموزش با اجرای منصور ضابطیان و رشید کاکاوند پخش خواهد شد. این برنامه به لحاظ شرایط خاص و رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی بدون حضور مهمان در استودیو شامل مدح‌خوانی، قصه‌های یلدایی و مروری بر بیان فرهنگ ایرانی و اسلامی کشورمان خواهد بود. «قند پهلو» نیز یکشنبه ۳۰ آذر از ساعت ۲۰ تا ۲۲ با اجرای ناصر سیف، شهرام شکیبا و رضا رفیع به روی آنتن شبکه آموزش می‌رود. فصل سوم «قند پهلو» از شب یلدا آغاز می‌شود و پس از پایان ایام فاطمیه، پخش آن از پانزدهم بهمن ادامه می‌یابد.

«شب‌های هنر» در شب یلدا

شبکه سه نیز برنامه «عطسه» را با حال و هوای یلدایی در روز یکشنبه قبل از ساعت ۱۹ روی آنتن می‌برد. برنامه زنده «زوجی نو» با اجرای باربد بابایی نیز دیگر ویژه برنامه این شبکه برای یلدای امسال است که بعد از خبر ۱۹ تا پاسی از شب پخش خواهد شد. همچنین در طولانی‌ترین شب سال برنامه «شب‌های هنر» از ساعت ۲۲ به صورت ویژه روی آنتن شبکه چهار خواهد رفت. در این برنامه هنرمندان و کارشناسان حوزه فرهنگ و هنر حضور خواهند داشت. همچنین قرار است یک گروه موسیقی هم در برنامه اجرا داشته باشند. شبکه دو سیما نیز با ویژه‌برنامه «ایرانیش» با اجرای مجید واشقانی و گیتی خامنه و شبکه یک هم با برنامه «دستپخت» به گرامیداشت این آیین کهن ایرانی و جشن ولادت حضرت زینب (س) می‌پردازد.

کنسرت‌های آنلاین

علاوه بر برنامه‌های تلویزیونی در فضای مجازی هم برنامه‌های سرگرم‌کننده‌ای پخش خواهد شد که از جمله آن‌ها می‌توان به برگزاری کنسرت‌های آنلاین اشاره کرد. بر اساس برنامه‌ریزی‌هایی که از سوی مجموعه‌های تحت نظر شهرداری تهران و چند پلتفرم صورت گرفته روز شنبه ۲۹ آذر ساعت ۲۱ محمد معتمدی و روز یکشنبه ۳۰ آذر ساعت ۲۱ علی زندوکیلی کنسرت‌های آنلاین خود را به صورت رایگان برگزار می‌کنند. دومین دوره کنسرت آنلاین موسیقی ایرانی با اجراهای موسیقی سازی و بی‌کلام این روزها در حال برگزاری است. این برنامه از پنجشنبه ۲۷ آذر شروع شده و تا یکشنبه ۳۰ آذر ادامه خواهد داشت. علاقه‌مندان می‌توانند امروز و فردا این رویداد را از طریق صفحه اینستاگرام بنیاد رودکی، هفدانگ و سایت تیوال به‌صورت هم‌زمان مشاهده کنند.

جشنواره برلین مجازی برگزار می‌شود

شیوه برگزاری هفتادویکمین جشنواره فیلم برلین به دلیل شیوع گسترده ویروس کرونا در آلمان آنلاین و مجازی شد. به گزارش همشهری آنلاین، گرچه قرار بود جشنواره فیلم برلین ۲۰۲۱ روزهای ۱۱ تا ۲۱ فوریه (۲۳ بهمن تا ۳ اسفند) به همان شیوه همیشگی برگزار شود اما گسترده‌تر شدن شیوع کرونا و افزایش تعداد مبتلایان و قربانیان کووید-۱۹ به ویژه در آلمان باعث شد مسئولان این رویداد روش برگزاری و زمان جشنواره را تغییر دهند. بر این اساس، بخش مسابقه رسمی جشنواره اوایل ماه مارس (اسفند) به شکل آنلاین و مجازی برگزار می‌شود و بازار فیلم اروپایی هم هم‌زمان با نسخه دیجیتالی جشنواره برپا خواهد شد. برنامه‌ریزان برلیناله قصد دارند یک نسخه کوچک‌تر از رویداد اصلی را اوایل ماه ژوئن (دی) ۲۰۲۱ با نمایش برخی از فیلم‌های اکران اول در دنیا برگزار کنند.

«سواد امنیتی» در «خانه امن»

ادامه از دیدگاه صفحه یک

۴... مهم‌ترین آگاهی‌های امنیتی و اطلاعاتی که مورد نیاز شهروندان اعم از کارمندان دولت و شهروندان عزیز است باید در قالب «سواد امنیتی» ارائه شود، زیرا هوشیاری و حساسیت مردم نسبت به وقایع امنیتی، شکست توطئه‌های دشمنان این مرز و بوم را در پی دارد. برای جامعه نعمتی بالاتر و ارزشمندتر از امنیت وجود ندارد و امنیت نیز تصادفی نیست، بلکه محصول آگاهی و «سواد امنیتی» است. در همه کشورهای توسعه‌یافته، همکاری با دستگاه‌های امنیتی که ناشی از «سواد امنیتی» شهروندان است، یک فرهنگ عمومی و برخاسته از احساس نیاز همگانی به امنیت پایدار است. «خانه امن» در راستای آموزش «سواد امنیتی» شهروندان در یک سکانس جذاب آموزش می‌دهد که هرگونه اتفاق مشکوک امنیتی را به تلفن ۱۱۳ گزارش دهند. قطعا امنیت ملی در گرو مشارکت آحاد جامعه در تأمین امنیت عمومی است. اگر «سواد امنیتی» شهروندان و مشارکت آنان در امنیت عمومی زیاد شود، چه‌بسا بسیاری از اقدامات خرابکارانه خنثی و توطئه‌های بزرگ نقش‌برآب شود و به این مهم در سریال «خانه امن» به‌درستی پرداخته شده است. درود خدا بر امام راحل عظیم‌الشان که فرمود: «امروز باید همه شما مردم سازمان اطلاعات باشید!»

۵- با گرامیداشت یاد و خاطره شهدای عزیز امنیت کشور، به همه مدافعان امنیت و سربازان گمنام امام‌زمان(عج) ادای احترام می‌کنم و به‌عنوان یک فعال فرهنگی از همه عوامل، دست‌اندرکاران و بازیگران سریال «خانه امن» که یک مجموعه آموزنده و ارتقابخش در راستای «سواد امنیتی» را به خانه‌های مردم آورده‌اند، صمیمانه قدردانی می‌کنم.

گفت‌وگو با فیلم‌ساز مشهدی و کارگردان «ما که ونیز نیستیم»

دوست دارم با کارگردانی مستند شناخته شوم

سمیرا شاهیان
s.shahian@shahraranews.ir

زندگی با سینما

پیرمردِ «شادگانی» قایق کشیده‌اش را از کنار کانکس، روی آب می‌برد و از روی سایه‌های لرزانِ تالاب می‌گذرد. دست‌های اَستخوانیِ مرد زحمتکش، تور ماهیگیری، ماهی‌های صید شده، چهره سیه‌چرده و آفتاب‌زده یکی از آن هزاران نفری که معیشتشان به تالاب شادگان و حیات آن وابسته است، با همه سختی‌ها، حسی از زندگی را نشان می‌دهد.

کمیل سهیلی، فیلم‌ساز جوانِ مشهدی با تیم مستندسازش به منطقهِ دورافتاده شادگان رفته و در چنین فضایی، فیلم کوتاه «ما که ونیز نیستیم» را ساخته است. این اثر، به‌تازگی جایزه اول جشنواره فیلم توریسم ژاپن را از آنِ خود کرده است. فیلم کوتاهی که پیش‌تر هم در جشنواره‌های بین‌المللی از جمله wcte آمریکا (جایزه بهترین مستند را دریافت کرد)، okoاکراین، GIFF پاکستان، interdoc مسکو و ... نیز حضور داشت. در «ما که ونیز نیستیم» تصویری همه‌جانبه از روستا و سایه قایق روی آب که نماد آنجاست به نمایش درآمده و بومی‌ها به گرمی مسافران را به خانه خود راه می‌دهند. فیلم این سؤال را مطرح می‌کند که گردشگری پایدار برای مردم این منطقه چطور می‌تواند باشد؟ اما نه تنها به این پرسش، بلکه به هیچ پرسشی، پاسخ مشخصی نمی‌دهد زیرا هر مخاطب فیلم، پاسخ متفاوتی برای آن خواهد داشت.

به بهانه موفقیت این فیلم کوتاه، گفت‌وگوی ما با کمیل سهیلی، درباره زندگی و اهداف آینده‌اش را می‌خوانید.

روایت برای جشنواره‌ها

«ما که ونیز نیستیم» در یک نسخه هفت‌دقیقه‌وسی‌ثانیه‌ای به سراغ سبکِ زندگی مردمان شادگان رفته است و بی‌واسطه سختی‌های زندگی روزانه و شاید فقری که در این منطقه موج می‌زند را روایت می‌کند. ضبط آن، ۱۰ روز طول کشیده است و در ژانر مستندهای کوتاه قرار می‌گیرد.

کمیل سهیلی، کارگردان این اثر درباره حضور فعالش در جشنواره‌های بین‌المللی می‌گوید: جشنواره فیلم را دوست دارم؛ در جشنواره‌ها افرادی مثل خودم هستند و برای من که سعی می‌کنم فقط روی فیلم تمرکز کنم، خوب است. البته جشنواره‌های نامعتبر هم برگزار می‌شود و یک آسیب جدی است. اما از این‌ها که بگذریم، فیلم در جشنواره دیده می‌شود. مثلا یکی از فیلم‌هایم که به جشنواره‌ای در اسپانیا راه یافت، در مدارس برای دانش‌آموزان پخش شد و این اتفاق برای من جالب بود.

جمله «می‌توانم بگویم برای جشنواره فیلم می‌سازم» گفته کمیل سهیلی است و در عین حال بیان می‌کند: اما همیشه سعی کرده‌ام فیلم‌هایم از نظر هنری هم حرفی برای گفتن داشته باشند.

او فیلم‌های متعددی برای تلویزیون و سایت‌های اینترنتی ساخته است و چند کار موفقش از جمله «قنات قصبه» در سایت نشنال جئوگرافی منتشر شده است. می‌گوید: تعدادی فیلم برای تلویزیون و سایت‌های معتبر ساخته‌ام مثل کارهایی که چند میلیون نفر در نشنال جئوگرافی دیدند و بارها بازپخش شد، اما آن فیلم‌ها با اینکه سفارش سایت معتبر ذکر شده بودند، هیچ امید و راهی برای حضور در جشنواره را نداشتند. از طرف دیگر، فیلم‌های «تولد سرد» که برای تلویزیون یا «مجتمع لاله» که به سفارش یک همایش بود به جشنواره‌های داخلی و خارجی هم راه پیدا کردند و جوایزی گرفتند. به طور کلی من دوست دارم فیلمم پخش شود و جشنواره‌ها بستر مهمی برای پخش فیلم هستند. البته خودم را در حدی موفق نمی‌بینم که بگویم فیلم‌ساز جشنواره‌ای هستم.

در مشهد راحت‌تر مستند می‌سازم

کارگردان فیلم کوتاهِ «ما که ونیز نیستیم»، جوانی از خانواده هنرمندِ سهیلی‌هاست. کمیل از رشد و پرورشِ در خانواده‌ای هنرمند، مشعوف، اما علاقه‌مند است از خودش و دستاوردهایش صحبت شود. او که موقتی در کره جنوبی زندگی می‌کند، تا مقطع دبیرستان در مشهد بوده است و می‌گوید: در اولین فرصت به مشهد خواهم آمد، چون کارم مستندسازی است و در اینجا راحت‌تر می‌توانم فیلم مستند تولید کنم.

کمیل سهیلی، کارشناسی ارشدش را در رشته مطالعات فرهنگ و رسانه در دانشگاه تهران به پایان رسانده و یک دوره یک‌ساله مطالعات رسانه در اندونزی و یک دوره هشت ماهه تهیه‌کنندگی سینما در کره جنوبی را گذرانده است.

این فیلم‌ساز مشهدی، در پروژه‌های مختلف، بازیگری، صدابرداری و کارگردانی را تجربه کرده و در فیلم‌های سینمایی «شور شیرین»، «آسمان هشتم»، «به کبودی یاس»، «ازدواج در وقت اضافه» حضور داشته است. او توضیح می‌دهد: من در کنار کارگردانی، تصویربرداری هم می‌کنم و از گذشته نیز تجربه صدابرداری و ساخت انیمیشن هم داشته‌ام، اما تمرکزم روی کارگردانی فیلم مستند است و دوست دارم با کارگردانی فیلم مستند شناخته شوم.

سهیلی براین باور است که نمی‌شود فقط کارگردانی کرد و به فیلم مستند پرداخت زیرا: زندگی را با ساخت مستند، گرداندن، ساده نیست. از طرفی برای ساخت مستند نیاز است از نظر تکنیکی، کارهایی مثل صدابرداری را بلد بود. اجزای کارِ فیلم آن‌قدر درهم تنیده است که هرقدر یاد بگیری می‌تواند کمک کند.

مستند بلندِ سینمایی «آزادی» به کارگردانی مشترک کمیل سهیلی و رضا فرهمند از دیگر آثار موفق این فیلم‌ساز مشهدی است که در سی‌وچهارمین دوره جشنواره فیلم فجر و ششمین دوره جشنواره فیلم حقیقت در بخش بهترین کارگردانی نامزد دریافت جایزه شد.

سهیلی با اشاره به این مستند و مستندهای «مجتمع لاله»، «تولد سرد»، «شریک» و «تهال کوچولو» بیان می‌کند: بیشتر کارهایی که تاکنون ساخته‌ام مستند بوده، اما به‌تازگی ساخت یک انیمیشن را نیز به پایان رسانده‌ام.

پرسه‌گردی با قانون دینامیت

این هنرمند مشهدی برای نشریات داخلی و خارجی نیز می‌نویسد و در برهه‌ای از زندگی‌اش سفری طولانی را شروع کرده است. ماحصل این سفر، کتاب «پرسه‌گردی با قانون دینامیت» که یک‌سال است به بازار آمده، می‌باشد. او می‌گوید: بیشتر بارِ این سفرم در ایران بود و بعد از شش، هفت ماه به کشورهای دیگر هم رفتم. انرژی و کنجکاوی‌هایی در من بود که دوست داشتم سفر به سبک متفاوتی را تجربه کنم.

اکنون به خاطر کرونا خیلی از کارها را کنار گذاشته‌ام، اما سفرهای من فقط برای فیلم است و سعی می‌کنم در جاهایی که می‌روم بیشتر بمانم تا برداشت‌هایم از آن مکان را مال خود کنم. تجربه نسبتا طولانی در سفرها نه تنها در زندگی‌ام تأثیر مثبت داشته که روی فیلم‌هایم نیز تأثیر داشته؛ وقتی به گذشته برمی‌گردم و فیلم‌هایم را تماشا می‌کنم می‌بینم نوع دوربین و تدوین را تجربیاتم شکل داده است.

تمرکزم روی فیلم مستند است

این کارگردان مشهدی تأکیدی روی ساخت مستند کوتاه یا بلند ندارد، به نظر او سوژه تعیین می‌کند که چگونه باید فیلم ساخت؛ او می‌گوید: اکنون روی یک مستند بلند کار می‌کنم. البته به خاطر شیوع کرونا، فیلم‌برداری‌اش متوقف شده و با همان بخش‌های آماده قبلی مشغول کار هستم. هدفم این است امسال را بیشتر در خانه کار کنم و بخوانم و ببینم. در آینده کاری هم روی فیلم مستند، فعال هستم البته دور از ذهن نیست کارهای دیگری مثل نویسندگی را تجربه کنم.

سعید عاطفی تدوینگر «ما که ونیز نیستیم»:

مخاطب «صمیمیت» را دریافت می‌کند

سعید عاطفی تدوینگرَ مستند موفقِ «ما که ونیز نیستیم» توانسته نظر هیئتِ داوران جشنواره بین‌المللی تویو ژاپن را جلب کند و سبب شود در نهمین عنوانی که این اثر دریافت می‌کند، تدوین فیلم شگفت‌انگیز شناخته شود. نظر داوران چنین بوده است: «ایده‌های تدوین کمک کرده است که حسی از زندگی در این روستا از زاویه دید بومی‌ها به مخاطب القا شود. فیلم با رتبه «عالی» ارزیابی شده زیرا پیام مشخص و شفافی دارد. تدوین فیلم نیز شگفت‌انگیز است.»

عاطفی با بیان اینکه تدوین به نوعی کارگردانی دوم یک فیلم محسوب می‌شود، می‌گوید: این صحبت‌ها برای خودمان هم خیلی جذاب بود. من و کمیل سهیلی در بیش از ۱۰ اثر از جمله «گاندو»، «سمندر» و «گاو چاه» که در ایران کار شده و در مستندهایی مربوط به کره‌جنوبی و ژاپن با هم همکاری داشته‌ایم و همه فیلم‌ها در جشنواره‌های مختلف جایزه گرفته‌اند، اما کمتر دیده بودم به تدوین فیلم‌های ایرانی توجه شود. به گفته او مخاطب با دیدن تصاویر مستند «ما که ونیز نیستیم»، خواه ناخواه حسی صمیمی دریافت می‌کند و این حس از مردم این منطقه نشئت می‌گیرد. عاطفی می‌افزاید: اهالی جنوبی‌ترین بخش خوزستان که تازه از مصیبت سیل نجات پیدا کرده بودند، با فقر و نداری که در این منطقه موج می‌زند، در برابر ساخت هتل موضع می‌گرفتند زیرا تصور می‌کردند میهمان‌نوازی آن‌ها زیر سؤال می‌رود. آن‌ها می‌گفتند هر کسی که به منطقه ما می‌آید باید در منازل ما زندگی کند. بنابراین تلاش کردیم حس مردم شادگان را در این مستند به مخاطب منتقل کنیم.

او با بیان اینکه در تدوین کوشیده است که فیلم با دوم شخص به بیننده القا شود، می‌گوید: در پلان‌ها، نماهای ماکرویی است که فکر می‌کنم کمتر کسی این اندازه صمیمیت بین اهالی و تیم مستندسازی را دیده باشد. با توجه به فعالیت پانزده ساله‌ام، من چنین صمیمیتی را تجربه نکرده بودم.

به مناسبت سالروز درگذشت گلچین گیلانی، شاعر «بازباران»

یار روزهای بارانی

هادی دقیق

مجدالدین میرفخرایی، متخلص به گلچین گیلانی، شاعر و پزشکی بود که ۱۱دی ۱۲۸۸ خورشیدی در حوالی روزگار مشروطه در گیلان زاده شد و پس از ۶۳سال عمر در ۲۹آذر ۱۳۵۱ چشم از جهان فروبست. او پس از تحصیل در رشت و تهران، در سال ۱۳۱۲ با بورسیه به فرانسه و سپس به انگلیس رفت. شاعر باران چندین‌جا از روزگار خوش تحصیل در تهران و در کنار ذبیح‌ا... صفا، پژوهشگر برجسته ادبی، یاد می‌کند. درنهایت گلچین در لندن پزشکی را به ادبیات ترجیح داد و تا انتهای عمر در آنجا ماند و بر اثر سرطان درگذشت و در همان‌جا هم دفن شد. در سال‌های جنگ جهانی دوم و زیر بمباران نازی‌ها، دولت ایران همه دانشجویان اعزامی را به ایران فراخواند، ولی او به این هم وقعی ننهاد و با وجود تعطیلی دانشگاه و قطع کمک‌هزینه ایران، در لندن ماند و با گویندگی و رانندگی آمبولانس و... اموراتش را گذراند. طبع خوب گلچین گیلانی از همان ده، دوازده‌سالگی خودش را نشان داد و چند شعر از او در نشریات محلی رشت چاپ شد. بعدها کتاب‌های شعر او، «نهفته» و «مهر و کین» و «گلی برای تو»، منتشر شدند و پس از آن نیز تا پایان عمر اشعار زیادی سرود که برخی از آن‌ها به‌ویژه اشعار سبک جدید و آزاد او در مجله سخن به‌کوشش پرویز ناتل خانلری و در نشریات دیگر چاپ شد. گلچین شاعری نوگرا بود، اما از قالب‌های کلاسیک نیز غافل نماند و اشعاری در قالب چهارپاره، مثنوی، دوبیتی، ترکیب‌بند و حتی مستزاد نیز دارد. گلچین به گواه اشعارش شاعری نجیب بود. تأثیر سال‌های زندگی در گیلان هرچند پراکنده، برای همیشه بر اشعار او باقی مانده و حس کودکی‌های او نیز در اشعارش نمایان است. او بخش بزرگی از زندگی‌اش را دور از ایران زیست، ولی هرگز میهن و زبان خویش را فراموش نکرد، سال‌هایی که کم فرازوفرود نداشت و به‌قول خودش مثل شاخه تکانش می‌دادند: سرزنشم کم کن اگر نیست مرا بار و بری/ شصت سال است که چون شاخه تکانم دادند. شفیعی کدکنی در کتاب «با چراغ و آینه»، شعر گلچین گیلانی را در صف همان شاعرانی می‌داند که او با آن‌ها گریسته است. او می‌گوید: نیما، گلچین و خانلری رایحه‌ای از رمانتیسیسم را وارد شعر فارسی کردند و از تأثیرگذاران ادب فارسی هستند. چند قطعه شعر نو از او در مجله «روزگار نو» چاپ لندن منتشر شد که شعر «برگ» از آن دسته بود و نیما یوشیج درباره آن نوشت: به استعداد و دید او که برق می‌زند نگاه کنید، بله من هم لذت می‌برم. ادبیات ما بعد از مدت‌های مدید دارد تکانی می‌خورد. نادر نادرپور از آشنایی‌اش با گلچین می‌گوید: پیش از آنکه صدای شعرش را بشنوم، صدای خودش را در فیلم‌های خبری شنیده بودم که با جمله گلچین از انگلستان گزارش می‌دهد، اخبار زمان جنگ را آغاز می‌کرد. اندکی بعد نخستین شعرش را به نام باران در مجله سخن خواندم. نادرپور قطعه «پرنده پندار» را که به سال ۱۳۲۶ در ماهنامه سخن چاپ شده بود، نمونه بهترین اشعار گلچین می‌داند و درباره شیوه شاعری وی می‌گوید: طبع گلچین گیلانی با وجود اقامت چهل‌ساله‌اش در مغرب‌زمین، تأثیر مستقیم شعر اروپایی، خاصه انگلیسی را نپذیرفت و همچنان ایرانی ماند، اما از میراث سخن قدیم پارسی بهره‌ای نیافت و حسن و عیب سخنش نیز همین است. شعر «باز باران» اما چنان تأثیری بر روی کودکی‌های ما گذاشت که از پس این‌همه سال هنوز بخش‌هایی از آن را حفظیم و هنوز هم گاهی در هنگامه پرشور باران و به‌ویژه در جنگل‌های گیلان یادش می‌کنیم. درنهایت اغراق نیست اگر بگوییم که گلچین با ترانه باز باران به شهرت رسید و دلیل آن را هم می‌توان حس ساده و دوست‌داشتنی و فضاسازی خوب آن دانست که نقشی فراموش‌نشدنی و یاد و نامی ماندگار ایجاد کرده است. به‌قول خودش: جز نام، چیز دیگر مانَد در این جهان؟/یا نام نیز می‌رود از یاد روزگار؟